

Új Végvári-versek*

2004. december 5-én nekünk az idő megállt

Komor magyar karácsonyunk I.

Idő előtt táncba vitték
a magyart,
táncolj bolond, vakulj bolond,
no rajta!
Leszakadt a veséje,
nem lesz néki farsangja.

Most nyílna fel csak a szemünk,
jaj, későn,
himnusztalan, szomorú a
nótavég:
magyart magyar árulta,
magyar magyart tagadta.

Jézus gyermek, komor a te
jászolkád,
béna karunk, béna lábunk
hadonász –
fél testünket guta ütte,
ami ép még – azt a gyász.

Komor magyar karácsonyunk II.

Már régen minket Isten
orsóján pörgetnek,
mint nagyanyáink, mikor
szőtték a téli ruhát,

te is egy szél, mi is néhány,
fájdalmas szőttes a nemzet,
ki tudja, hogy melegíti-e,
vacogtatja-e jövendőnket?

Mire szövik ezt a ruhát?
Fátyol lesz, hogy eltakarja
bűneinket? Szemfedő lesz
búcsúztatni véreinket?

Komor magyar karácsonyunk
nem hoz nekünk ajándékot,
árván didereg Jézuska,
nincs, aki rá ruhát tegyen.

2004. december 9.

* A címválasztás Reményik Sándor Végvári-versek (1918-1921) című nagyhatású és felrázó ciklusára utal, amely a szerző valódi nevének ismerete nélkül is a Trianoni Diktátum elleni tiltakozás szimbólumává vált.